

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski

w sprawie z odwołania E. Ż.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w [...]
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...], po rozpoznaniu sprawy E. Ż. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w [...] (III AUa/03) wyrokiem z dnia 17 września 2004 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 23 czerwca 2003 r. (VIII U .../02), oddalającego jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 14 października 2002 r., na mocy której odmówiono mu dalszego uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W motywach tego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przejął jako własne ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu w pierwszej instancji oraz podzielił ich prawną kwalifikację. E. Ż., urodzony 6 lutego 1947 r., posiadający wykształcenie średnie techniczne w zawodzie elektromontera, miał ustalone prawo do renty

inwalidzkiej trzeciej grupy, a później z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 września 2002 r. Lekarz orzecznik w dniu 27 września 2002 r., rozpoznał wprawdzie u wnioskodawcy dyskopatię szyjną i lędźwiową (bez przepuklin jąder miażdżystych) z dolegliwościami w wywiadzie, bez zespołu korzeniowego i dysfunkcji ruchowej, lecz uznał, że jest on zdolny do wykonywania pracy zarobkowej. Sąd Okręgowy na podstawie przeprowadzonych dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych ustalił, że wnioskodawca nie spełnił warunków do nabycia prawa do renty.

Z uwagi na treść zarzutów apelacji oraz potrzebę pełnego wyjaśnienia spornej kwestii Sąd Apelacyjny przeprowadził dowód z ustnych, uzupełniających opinii biegłych ortopedy i neurologa. Na tej podstawie ustalił, że aktualny stan zdrowia wnioskodawcy i stwierdzone u niego schorzenia, nie występują w takim stopniu, aby można było uznać, iż jest on chociażby częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 ze zm.). Wnioskodawca może bowiem wykonywać pracę zgodną z posiadanymi przez niego kwalifikacjami, tj. technika elektromontera, jak i starszego inspektora towaroznawstwa.

Kasację od tego wyroku złożył wnioskodawca. Zaskarżając go w całości, zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 12 i art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wyrażające się w przyjęciu, że nie spełnił warunków do dalszego pobierania renty. Ponadto wskazał na naruszenie art. 101 pkt 1 powoływanej ustawy przez przyjęcie, że „można odebrać przyznane, nabyte i realizowane przez rencistę prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przy niezmiennym stanie zdrowia występującym w chwili ustalenia prawa do renty po raz pierwszy a stanem zdrowia w momencie odmowy prawa do dalszego pobierania świadczenia”. Skarżący zarzucił również naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., wyrażające się w naruszeniu zasad swobodnej oceny dowodów. Jego zdaniem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności rozstrzygnięcia, czy „odebranie przyznanego świadczenia (...) jest możliwe również w wyniku innej oceny niezmiennego stanu zdrowia u rencisty.”

W tym świetle wnioskodawca domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości, przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia kwestii kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje. Jako wniosek alternatywny sformułował żądanie zmiany zaskarżonego wyroku przez przyznanie wnioskodawcy prawa do świadczenia i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), to Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1). W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a jej ocena pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Wprawdzie wnoszący kasację sugeruje, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, lecz w istocie jest ono pozorne, gdyż sprowadza się do niedopuszczalnej – w tym miejscu i formie - polemiki z ustaleniami Sądu Apelacyjnego. Zauważyć bowiem trzeba, że wnioskodawcy ustalono prawo do świadczenia okresowego do dnia 30 września 2002 r. Z istoty decyzji okresowych wynika ustanie prawa do świadczenia rentowego z upływem ostatniego dnia terminu, wskazanego w decyzji, co – w przypadku gdy ubezpieczony, powtórnie ubiega się o świadczenia – nakazuje ponowne ustalenie niezdolności do pracy, niezależnie od konkluzji do jakich mogłoby prowadzić pierwsze badanie ubezpieczonego. Dotyczy to również postępowania dowodowego prowadzonego przez Sądy orzekające w sprawie. Ze względu na brak stosownej wiedzy medycznej powołały one biegłych lekarzy sądowych, specjalistów z określonej dziedziny, których podstawowym celem jest odpowiedź na to pytanie. Biegli uwzględniają nie tylko istnienie określonej jednostki chorobowej, ale całokształt stanu zdrowia ubezpieczonego. Dopiero na tej podstawie Sądy ustalały, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o

emeryturach i rentach z FUS. Pojęcie niezdolności jest zatem terminem ocennym, na co wpływ posiadają również istniejące warunki społeczno-gospodarcze decydujące chociażby o możliwości przekwalifikowania. W tym świetle uwzględnianie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy sprzed kilku lat jest bez znaczenia. Oceniając wiarygodność opinii biegłych, sąd bada spełnienie przesłanki niezdolności do pracy, co w bezspornych okolicznościach sprawy, zostało przez Sądy obu instancji ustalone prawidłowo i nie budzi - w ocenie składu orzekającego – najmniejszych wątpliwości.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatruje się też nieważności postępowania, jak również nie stwierdza oczywistości naruszenia prawa, ponieważ przesłankę tę można potwierdzić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie prawa jest „stwierdzalne” bez potrzeby wnikliwego badania sprawy (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.